

zrušiti podle § 7 zák. o ss a bude na žal. úřadě, aby se v důsledku odvolání podaného proti rozhodnutí první stolice vypořádal s otázkou, zda vyvlastnění — zásadně přípustnému — není snad na závalu ustanovení § 3 odst. 5 cit. zák.

Č. 11.563.

Živnostenské právo: I. * Živnost fotografickou lze provozovati po továrenskú (§ 1 zák. č. 140/1926 Sb.). — II. K definici podniku továrního.

(Nález ze dne 27. listopadu 1934 č. 20.174.)

Prejudikatura: ad II. srov. Boh. 4955/25.

Věc: Společenstvo fotografů pro obvod obchodní a živnostenské komory pražské v Praze proti ministerstvu obchodu o tovární ráz podniku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okresního úřadu v Poděbradech z 9. září 1929 byl firmě »Bromografia«, továrna pro fotografický obchod a průmysl v Sadské, vydán živnostenský list znějící na továrnu pro fotografický obchod a průmysl. K žádosti stěžujícího si společenstva, jež vyslovilo pochybnost o tovární povaze řečené živnosti, zemský úřad v Praze vyslovil výměrem z 8. ledna 1931 v základě ustanovení § 1 odst. 6 živn. ř., že se v daném případě jedná o podnik po továrně provozovaný, neboť uvedený závod zaujímá 2patrovou zděnou budovu a skládá se z mnoha pracovních místností, počet dělníků je větší než 20, dělba práce je provedena, pracuje se na zakázku i na sklad, v podniku je investován značný kapitál a majitel sám se neúčastní manuální práce. V podniku jsou 3 bromografy, pumpa a výtah, jež jsou poháněny 5 elektromotory o výkonnosti $\frac{1}{8}$ až 2 ks. Kromě toho se užívá dvou ručních překlopových lisů a ruční řezačky. Okolnost, že některé činnosti neprovádějí se strojově, nýbrž ručně, jest nerozhodnou.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obchodu odvolání společenstva z důvodů napadeného výměru a dodalo ještě: »Ministerstvo obchodu mimo to zjistilo, že fotografické obrázky procházejí evidencí negativů do přidělovny, pak do retuše, montáže, vyrovnávacího oddělení, kopírovny, vysokého lesku nebo do tónovacího oddělení, potom do tisku, řezárny, třídnírný a konečně do expedice. Dělba práce je tudíž v podniku provedena úplně. Podnik sestává z archivu negativů, z místnosti manipulační pro negativy, dále z místnosti reprodukční, přidělovny negativů, z místnosti pro kopírování a vyvolávání, ze 4 komor, z jedné simplexu, laboratoře, tónovací místnosti, z místnosti pro praní, pro vysoký lesk, pro bromografii, ze sušárny, místnosti pro knihaře a tiskaře, z třídnírný zboží a z expedice. Veškerá oddělení jsou samostatná s vedoucími osobami. Zaměstnání v podniku jsou jeden technický ředitel, 10 odborných fotografů, dva chemici, jeden knihtiskař, jeden grafik, tři knihaři a pět cestujících fotografů. Nekvalifikovaných dělníků a dělnic bývá podle potřeby 25 až 45. K dosavadním strojům druží se ještě nový stroj pro t. zv.

kilometrový tisk. Tudíž jsou zde předpoklady tovární výroby a jest proto podnik ten považovati za podnik provozovaný po továrnicku.«

O stížnosti společenstva uvažil nss toto:

Na sporu jest otázka, lze-li výrobní podnik firmy »Bromografia« pokládati za tovární. Živnostenský řád nepodává definice podniku továrního, avšak jak v mluvě obecné, tak i namnoze ve vědě národohospodářské jest chápán jako podnik výrobní, v němž se provádí výroba značnějšího rozsahu ve společných pracovních místnostech pomocí strojů (srov. nál. Boh. A 4955/25).

Žal. úřad uvedl určité znaky, z nichž nutno souditi na tovární ráz dotyčného podniku. Stížnost nepopírá, že tyto znaky zde skutečně jsou, má však za to, že živnost fotografickou v jejím celku vůbec nelze provozovati jinak než způsobem řemeslným, ježto hlavní a základní činnost při fotografování, totiž brání snímků, nelze konati jinak než ručně. Exploatace snímků děje se ovšem z větší části mechanickým způsobem pomocí strojů, nikoli však jeho pořízení, nehledě ani k tomu, že i retuš a tónování se děje ručně. Pouze činnost reprodukční lze označiti jako tovární, nikoli však vlastní činnost výrobní.

Stížnosti nebylo lze dáti za pravdu. Pokud míní, že živnost fotografickou zásadně nelze provozovati po továrensku, jest tento názor v rozporu se zákonem. Paragraf 1 zák. č. 140/26 Sb. prohlašuje živnost fotografickou ve všech jejích oborech za řemeslnou s obmezeními, obsaženými v § 1 odst. 5 zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z. Tento dovolaný odst. 5 pak praví, že obchodní živnosti a po továrensku provozované podniky jsou ze zařazení mezi živnosti řemeslné vyňaty. Když tudíž zák. č. 140/26 Sb. výslovně vylučuje podniky po továrensku provozované (že tyto má též na mysli, plyne z toho, že užívá množného čísla »s obmezeními obsaženými...«), jest nepochybné, že sám připouští, že živnost fotografická může býti provozována též po továrensku.

Neprávem také rozlišuje stížnost mezi vlastní činností výrobní, kterou rozumí pořizování snímků, a činností reprodukční, kde uznává, že se děje po továrensku. Předmětem živnosti fotografické jako živnosti výrobní jest zhotovení fotografického produktu a všechny činnosti k tomuto cíli směřující tvoří jeden celek a dlužno je proto také jen jako jednotný celek posuzovati. Že se jednotlivý článek celého fotografického procesu, jímž se tvoří konečný produkt, totiž fotografie, podle povahy věci musí dít ručně, neznamená ještě, že by souhrnná činnost jako celek nemohla míti znaků továrního provozu, poněvadž tu bude vždy rozhodovati celkový obraz činnosti a nelze tu rozlišovati mezi základní hlavní činností a činností jinou, neboť všech jednotlivých fází procesu jest nutně zapotřebí k docílení konečného efektu, totiž vyrobení fotografie, a nemůže žádná z nich býti vynechána, takže pro onen konečný produkt jest každá z nich stejně důležitá.

Paragraf 2 zák. č. 140/26 Sb. ovšem praví, že živností fotografickou jest rozuměti celý po živnostensku provozovaný proces fotografický, jakož i jeho jednotlivé části, avšak poslednějšímu ustanovení lze rozuměti jen tak, že každá jednotlivá část, provozuje li se s a m o s t a t n ě p o ž i v n o s t e n s k u, jest řemeslnou živností. Nelze však jednotný proces v určitém podniku děliti na jednotlivé částky a tyto jednotlivé částky posuzovati samostatně.

Dospěl-li proto žal. úřad na podkladě zjištěných znaků, stížností nepopřených, k závěru, že tovární ráz podniku jest dán, nelze shledati, že se ocitl v rozporu se zákonem nebo se zjištěnými skutkovými okolnostmi, stížností ostatně nepopřenými. Snaží-li se stížnost dovoditi opak, jest bezdůvodná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 11.564.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Všeobecná hranice příjmů podle § 2 zákona o požitcích válečných poškozcenců č. 142/1920 Sb., vylučující z nároku na důchod, platí též v případě § 4 odst. 2 cit. zák.

(Nález ze dne 27. listopadu 1934 č. 22.375.)

Prejudikatura: nál. z 3. ledna 1927 č. 26.938/26.*

V ě c: František V. v B. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zemský úřad pro péči o válečné poškozcence v Brně nepřiznal st-li, který jest 66²/₃% invalidou, výměrem z 31. prosince 1931

* V tomto nálezu, dosud nepublikovaném, se mezi jiným praví toto:

Stížnost namítá proti výroku nař. rozhodnutí, odpírajícího st-li nárok na invalidní důchod pro rok 1921—1923, že podle předpisu § 4 zák. č. 142/1920 hranice stanovená v § 2 zákona tohoto neplatí pro veřejné a těmto naroven postavené soukromé zaměstnance, uvedené v odst. 2 § 4, což prý vystupuje ještě jasněji z § 4 odst. 2 zák. č. 39/1922, kde se praví výslovně, že takoví váleční poškozcenci, překročí-li jejich služební požitky hranice stanovené v § 2 odst. 1, mají tehdy nárok na invalidní důchod, jsou-li aspoň z 50% výdělku neschopni a že v tom případě zajišťuje se jim polovice invalidního důchodu, který by jim jinak příslušel. Podle těchto vývodů myslí stížnost, že § 4 odst. 2 zák. č. 142/1920, případně zák. č. 39/1922 poskytuje osobám v něm uvedeným výhodnější postavení ve věci nároku na invalidní důchod, než jaké mají invalidi, na něž vztahuje se § 2 cit. zákonů. Než v tom je stížnost na omylu, neboť pravý opak je pravdou.

Podle ustanovení § 2 zák. č. 142/1920 přísluší válečnému poškozcenci nárok na plný důchod invalidní podle tohoto zákona, nepřesahuje-li jeho roční příjem 4.000 Kč. Je-li však jeho roční příjem sice větší než 4.000 Kč, ale menší než součet jeho příjmu a plného důchodu invalidního, přísluší mu důchod v částce doplňující tento součet. Tato hranice příjmová se zvyšuje podle ustanovení § 3 cit. zák., žijí-li s válečným poškozcencem ve společné domácnosti osoby, k jichž výživě je podle zákona povinen přispívat a skutečně přispívá, o 10% za každou takovou osobu, nejvýše však o 2.000 Kč.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 142/1920 válečný poškozenec, jenž byl přijat do služeb státu, země, kraje, obce, nebo veřejného fondu, neb nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízení téže kategorie služební, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok na invalidní důchod jenom, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku. Činí-li pak neschopnost k výdělku u osob v tomto odstavci uvedených aspoň 50%, přiznává jim jeho ustanovení sice nárok na důchod, ale jen v poloviční výši důchodu, který by invalidovi jinak podle tohoto zákona příslušel, při čemž výslovně se uvádí, že o příjmu takového invalidy z jeho služebního poměru platí obdobně ustanovení § 2 odst. 3 tohoto zákona.

Z těchto ustanovení tudíž plyne, že osobám uvedeným v odst. 2 § 4 zák. č. 142/1920, jichž stupeň invalidity činí aspoň 50% neschopnosti k výdělku, nepřisluší snad bezpodmínečně k jejich služebním požitkům 50% důchodu, jenž by invalidovi jinak náležel, bez ohledu na to, jak vysoké jsou jejich služební požitky, ný-